

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Tomáše Kocourka a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupen JUDr. Petrem Buluškem, advokátem, se sídlem Palackého třída 5, Nymburk, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** EG.D, a.s., IČO 28085400, se sídlem Lidická 36, Brno, **II)** V. N., zastoupen Mgr. Michalem Gruberem, advokátem, se sídlem Divadelní 4, Brno, **III)** L. N., zastoupena Mgr. Michalem Gruberem, advokátem, se sídlem Divadelní 4, Brno, **IV)** C. Š. **V)** Ing. M. K. **VI)** I. K., týkající se žalob proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. března 2022 č. j. JMK 50779/2022 a ze dne 4. dubna 2022 č. j. JMK 51891/2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. června 2023 č. j. 31 A 44/2022-168,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Buluškov, advokátovi, se sídlem Palackého třída 5, Nymburk, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4.114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. března 2022 č. j. JMK 50779/2022, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Blansko (dále jen „vyvlastňovací úřad“) ze dne 22. listopadu 2021 č. j. SÚ RŠ 161/2021-MBK 55989/2021/Pa. Další (samostatnou) žalobou podanou k témuž soudu brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. dubna 2022 č. j. JMK 51891/2022, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 18. listopadu 2021 č. j. SÚ RŠ 159/2021-MBK 55558/2021/Pa. Vyvlastňovací úřad těmito rozhodnutími rozhodl podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo stavbě (zákon o vyvlastnění), tak, že omezil vlastnické právo vyjmenovaných spoluvlastníků (jedním z nich je i žalobce) k pozemku p. č. X v katastrálním území X zřízením věcného břemene, a to v rozsahu 255,48 m² (č. j. SÚ RŠ 161/2021-MBK 55989/2021/Pa) a v rozsahu 4,37 m² (č. j. SÚ RŠ 159/2021-MBK 55558/2021/Pa). Učinil tak ve prospěch vyvlastnítele, kterým je osoba zúčastněná na řízení I). K omezení vlastnického práva došlo v režimu zákona o vyvlastnění a současně zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon). Vyvlastnitel požádal o omezení vlastnického práva k uvedenému pozemku formou zřízení věcného břemene za účelem zřízení energetické distribuční soustavy (nové kabelové vedení, rozpojovací skříň a uzemnění včetně všech jeho součástí a příslušenství).

[2] Žalobce v žalobách shodně namítal, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu se základními principy právního státu, zejména nedotknutelností soukromého či osobního vlastnictví, ochranou před zvláštními státními orgány a respektování základních lidských práv. Uvedl, že se zřízením nové elektrické přípojky souhlasil a upozornil vyvlastňovací úřad na to, že exekuce, které jsou proti němu vedeny, jsou nezákonné. Vyzval jej, aby soudnímu exekutorovi navrhl zastavení exekuce. Z jednání soudního exekutora navíc vyplývá, že exekuční postižení spoluvlastnického podílu na pozemku bylo nesmyslné a šikanózní, podíl nemá žádnou hodnotu a soudní exekutor o jeho prodej reálně neusiluje. I přes tyto informace vyvlastňovací úřad zahájil vyvlastňovací řízení. K projednání žádosti vyvlastnítele nařídil ústní jednání, na nichž byla povinná účast vyvlastnítele. Ten se však k ústním jednáním nedostavil, přesto vyvlastňovací úřad v jednání pokračoval. Ústní jednání tak byla neplatná, a tudíž jsou neplatná i následná rozhodnutí o vyvlastnění. Vyvlastňovací úřad se nepokusil o sjednání jakékoli dohody a rovnou se uchýlil k nejdrastičtějšmu prostředku, tedy vyvlastnění. Rozhodnutí žalovaného označil žalobce za nicotná.

[3] Krajský soud spojil obě žaloby ke společnému projednání. S námitkami žalobce se neztotožnil a žaloby zamítl. Naznal, že namítaná pochybení žalovaného nejsou takové intenzity, aby měla za následek nicotnost jeho rozhodnutí. Dále odkázal na znění čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na zákon o vyvlastnění, který je jeho konkretizací. Uvedl, že pokud žalovaný a vyvlastňovací úřad postupovali podle tohoto zákona, nedá se jejich postup považovat za nepřípustný zásah do vlastnického práva žalobce. Podle krajského soudu je účast účastníka správního řízení u ústního jednání jeho

pokračování

právem, nikoli však povinností. Na tom nemění nic ani nesprávná informace uvedená v předvolání vyvlastňovacího úřadu k ústnímu jednání. Vyvlastňovací úřad od požadavku osobní přítomnosti vyvlastnítele u ústního jednání následně ustoupil, čímž napravil svůj předchozí vadný postup. Nemůže se tak jednat o znak šikany a svévole ze strany vyvlastňovacího úřadu. Účast, či neúčast jiného účastníka řízení navíc nemohla nijak zasáhnout do práv žalobce. Žalobce není legitimován k podání žaloby mající za cíl prostou nápravu procesních pochybení správních orgánů. Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se zatížení pozemku exekučními příkazy. Odkázal přitom na § 1132 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, § 47 odst. 6 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a § 5 odst. 5 písm. b) zákona o vyvlastnění. Z těchto ustanovení vyplývá, že žalobce byl omezen v možnosti zatížit dotčený pozemek věcným břemenem, a tudíž je irelevantní, zda dal vyvlastniteli souhlas ke zřízení přípojky. Smlouvu o zřízení věcného břemene nadto nepodepsali někteří další spoluvlastníci pozemku. Vyvlastnitel tedy nemusel podniknout kroky k uzavření dohody podle § 5 zákona o vyvlastnění. Krajský soud zdůraznil, že vyvlastňovací úřad není oprávněn přezkoumávat zákonnost exekučních příkazů ani navrhopat zastavení exekuce. Naopak musí respektovat důsledky, které má exekuční řízení na řízení vyvlastňovací.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rekapituluje v ní dosavadní průběh řízení před správními orgány. Uvádí, že vyvlastnění je důsledkem šikanózního postupu soudního exekutora a na něj navazujícího vadného postupu vyvlastňovacího úřadu. Vyvlastnitel měl být dle pokynu vyvlastňovacího úřadu účasten ústního jednání, kam ale nedorazil. Ústní jednání tedy fakticky neproběhlo, neboť bylo omezeno jen na sepsání úředního záznamu obsahujícího vyjádření stěžovatele k věci. Bez projednání věci však nebyl vyvlastňovací úřad oprávněn rozhodnutí vydat. Stěžovatel v řízení upozornil na možnost vyhnout se vyvlastnění jako nejrepresivnějšímu možnému nástroji, a to tím, že by soudní exekutor stáhl nebo zrušil obstavení pozemku. Ve správním ani soudním řízení nebyly tyto argumenty stěžovatele nijak vyvráceny, a krajský soud tak rozhodl účelově a v rozporu s důkazy. Krajský soud se dle názoru stěžovatele nezajímal o jeho argumenty, ale o to, zda na jednání k soudu přišel sám, nebo v doprovodu veřejnosti.

[5] Následně, po seznámení s písemným vyhotovením rozsudku krajského soudu zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doplnění kasační stížnosti, v němž se vyjadřuje konkrétněji k některým částem odůvodnění rozsudku. Uvádí, že krajský soud sice uznal, že účast vyvlastnítele nebyla při jednání nutná, a tudíž byly informace v předvolání nesprávné, ale tuto vadu vyvlastňovací úřad nijak nenapravil. Měl stěžovateli sdělit, že na účasti vyvlastnítele nadále netrvá, což neučinil. Stěžovatel byl tedy uveden v omyl, který nebyl nijak odčiněn. Řízení před vyvlastňovacím úřadem bylo zmatečné a platnost dokumentů, které jsou jeho výstupem, je sporná. Stěžovatel dále namítá, že to byl soudní exekutor, kdo bránil naplnění veřejného zájmu na zbudování energetického zařízení. Ten totiž stěžovateli obstavil neprodejný majetek a následně odmítal exekuci v tomto bodě zrušit nebo daný majetek z exekuce vyjmout, a to i přesto, že o jeho neprodejnosti věděl, a dokonce ho vyňal

ze soupisu budoucí dražby. Stěžovatel respektoval veřejný zájem na provedení záměru vyvlastnítele a ničemu nebránil, což krajský soud při svém rozhodování nezohlednil. Podstatou žaloby, jakož i kasační stížnosti je dle stěžovatele obrana proti tomu, že vyvlastňovací úřad vedl proti stěžovateli řízení, ke kterému nemuselo vůbec dojít.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svých rozhodnutí a svá vyjádření k žalobám. Stěžovatel pouze opakuje žalobní tvrzení a žalovaný se ztotožňuje s posouzením věci krajským soudem. Navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[7] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření uvedla, že považuje rozhodnutí žalovaného i krajského soudu za správná. Stěžovatel svým počínáním zjevně sleduje jiný cíl, a to zastavení exekuce vedené na jeho majetek. To však žalovaný ani krajský soud učinit nemohli. Soud své závěry odůvodnil dostatečně srozumitelně. Navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[8] Osoby zúčastněné na řízení II) a III) označily kasační stížnost za zjevně neopodstatněnou, napadené rozhodnutí je věcně správné.

[9] Zbývající osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval včasností kasační stížnosti. Ta totiž byla podána již dne 2. 7. 2023, ačkoliv jí napadený rozsudek byl stěžovateli doručen až dne 12. 7. 2023, kdy rovněž nabyl právní moci. Kasační stížnost tedy nesměřovala proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a byla předčasná. Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud tuto skutečnost zjistit ze spisu krajského soudu, nabyl rozsudek krajského soudu právní moci, čímž byl uvedený nedostatek zhojen. Důvod pro odmítnutí kasační stížnosti dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. není dán.

[11] Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, byla podána osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako v předchozím soudním i správním řízení, poukazuje na dvě vady v postupu vyvlastňovacího úřadu. První spočívá v tom, že vyvlastňovací úřad v předvolání k ústnímu jednání nesprávně uvedl, že účast vyvlastnítele je povinná. Vyvlastňovací úřad neměl žádosti vyvlastnítele projednat bez jeho přítomnosti. Druhý nedostatek spatřuje stěžovatel v tom, že vyvlastňovací úřad nevyzval soudního

pokračování

exekutora k zastavení exekuce, která postihovala jeho spoluvlastnický podíl k pozemku, a nevytvořil tak podmínky pro zřízení věcného břemene smlouvou.

[14] Správností postupu vyvlastňovacího úřadu v souvislosti s ústním jednáním před vyvlastňovacím úřadem se zabývali žalovaný i krajský soud. Poukázali na to, že informace obsažená v předvolání byla nesprávná, což se ovšem nijak nedotklo práv stěžovatele. Uvedli rovněž, že podmínkou konání ústního jednání není podle aplikovatelné právní úpravy přítomnost vyvlastnitelů. Jeho neúčast tedy nebránila v tom, aby ústní jednání mohlo proběhnout. Stěžovatel s tímto posouzením nesouhlasí, ovšem v kasační stížnosti nepředkládá žádné argumenty, jimiž by podepřel svůj názor. Stěžovatel nijak nevysvětluje, jak jej postup vyvlastňovacího úřadu zkrátil na jeho právech, ať již procesních, nebo hmotných.

[15] Krajský soud zcela správně podotkl, že stěžovatel se může v soudním řízení domáhat toliko ochrany vlastních práv, nikoliv práv třetích osob. Nepřísluší mu ani vykonávat dozor nad objektivní zákonností správního rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není zřejmé, jak se stěžovatelových práv dotklo nesprávné poučení obsažené v předvolání k ústnímu jednání, které bylo adresováno výlučně vyvlastniteli. Ve stěžovateli mohlo nanejvýš vyvolat očekávání, že pokud se sám dostaví k ústnímu jednání, setká se při něm s vyvlastnitelem. Tomuto očekávání ovšem nekoresponduje žádné procesní právo stěžovatele. Stěžovateli v souvislosti s ústním jednáním náleží právo být k jednání předvolán, účastnit se jej, vyjádřit se při jednání k věci (uplatnit námitky) a k podkladům rozhodnutí a případně učinit procesní návrhy. Nesprávnost poučení obsaženého v předvolání k ústnímu jednání ani samotná nepřítomnost vyvlastnitelů při ústním jednání jej ovšem na těchto procesních právech nijak nezkrátila. Z argumentace stěžovatele lze rovněž dovodit, že podle něj nemohlo ústní jednání vůbec proběhnout, jestliže se jej nezúčastnil vyvlastnitel. Jak ovšem vysvětlil krajský soud, na věc aplikovatelné procesní normy (obsažené v liniovém zákoně, zákoně o vyvlastnění a správním řádu) neukládají vyvlastniteli povinnost zúčastnit se ústního jednání v dané věci a nespojují s jeho neúčastí žádné překážky dalšího postupu ve vyvlastňovacím řízení. Vyvlastňovací úřad tedy mohl i za těchto podmínek provést ústní jednání v daných věcech a následně vydat meritorní rozhodnutí. Nezátížil tedy řízení žádnou vadou, natož takovou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[16] V návaznosti na výše uvedené nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom, že se ústní jednání fakticky nekonalo. Ze správního spisu a ostatně i z tvrzení samotného stěžovatele totiž vyplývá opak. Skutečnost, že se ho nezúčastnil vyvlastnitel, nemohla způsobit jeho „neplatnost“, a tedy mít za následek, že bylo rozhodnuto o žádostech vyvlastnitelů bez ústního jednání.

[17] Druhý okruh námitek stěžovatele je vhodné uvést tím, že jednou z podmínek omezení vlastnického práva je, že se vyvlastniteli nepodařilo s vyvlastňovaným uzavřít smlouvu, na jejímž základě by získal práva potřebná k uskutečnění záměru (§ 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění). Tato podmínka reflektuje mimořádnost nuceného omezení vlastnického práva rozhodnutím správního orgánu. Právní úprava nicméně počítá i s tím, že v některých případech nelze po vyvlastňovateli objektivně požadovat, aby se nejprve pokusil získat potřebná práva na základě smlouvy. Je tomu tak v případě, kdy vlastníka nemovitých

věcí (vyvlastňovaného) nelze fakticky kontaktovat za účelem zahájení jednání o smlouvě nebo kdy vlastník není právně schopen smlouvu uzavřít (§ 5 odst. 5 zákona o vyvlastnění).

[18] Správní orgány i krajský soud správně poukázaly na to, že spoluvlastnický podíl stěžovatele k pozemku byl postižen několika exekučními příkazy na prodej nemovité věci. V důsledku tohoto exekučního příkazu nesmí povinný převést postižený majetek na jiného, zatížit ho nebo s ním jinak nakládat. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné (§ 47 odst. 6 exekučního řádu). Tento následek je označován jako tzv. speciální inhibitorium, z něhož nejsou přípustné žádné výjimky. Neplatnost, která je spojena s jeho porušením, je absolutní, takže k ní je třeba přihlížet i bez námítky. Povinný má k dispozici nástroje, jimiž může docílit ukončení právních účinků speciálního inhibitoria. Ty jsou upraveny v § 44a odst. 2 a 3 a § 54 odst. 6 exekučního řádu a dále jím je návrh na zastavení exekuce podle § 55 exekučního řádu. Účinky speciálního inhibitoria jsou v těchto případech ukončeny rozhodnutím soudního exekutora, popř. exekučního soudu podle uvedených ustanovení.

[19] Ve vyvlastňovacím řízení bylo prokázáno, že spoluvlastnický podíl stěžovatele byl postižen několika exekučními příkazy k prodeji nemovité věci, tedy že nastoupily účinky dle § 47 odst. 6 exekučního řádu. To ostatně stěžovatel nepopírá, naopak výslovně potvrzuje. Sám přitom netvrdil, že by účinky plynoucí z § 47 odst. 6 exekučního řádu byly rozhodnutím soudního exekutora či exekučního soudu ukončeny. Správní orgány i krajský soud dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel byl omezen ve smluvní volnosti, v důsledku čehož nemohl platně uzavřít smlouvu o zřízení věcného břemene. Tuto situaci lze podřadit pod § 5 odst. 5 písm. b) zákona o vyvlastnění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2023 č. j. 6 As 204/2023-42).

[20] Správný je rovněž závěr, že s ohledem na § 1132 občanského zákoníku lze věcné břemeno k nemovité věci v podílovém spoluvlastnictví zřídit smlouvou jen tehdy, jestliže s tím souhlasí všichni podíloví spoluvlastníci. Stěžovatel nebyl jediným spoluvlastníkem, jehož podíl byl postižen exekučním příkazem. Již před zahájením vyvlastňovacího řízení byl exekučním příkazem postižen spoluvlastnický podíl dalšího spoluvlastníka, přičemž v průběhu vyvlastňovacího řízení nastala tato situace i u třetího spoluvlastníka. Tedy i jen exekuční příkazy postihující spoluvlastnické podíly jiných spoluvlastníků brání tomu, aby bylo platně zřízeno věcné břemeno smlouvou.

[21] Výše uvedené závěry, které jsou pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného stěžejní, stěžovatel v podstatě nezpochybňuje. Vymezuje se proti tomu, že správní orgány nevyvinuly ve vyvlastňovacím řízení snahu, aby bylo dosaženo ukončení účinků speciálního inhibitoria, a otevřela se tak cesta k vyjednávání o uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, která představuje mírnější zásah do vlastnického práva. Nejvyšší správní soud nicméně musí přisvědčit krajskému soudu, že úkolem správních orgánů ve vyvlastňovacím řízení není jakkoliv posuzovat zákonnost exekučních příkazů, jejich přiměřenost či potřebnost dalšího trvání jejich právních účinků. I kdyby soudní exekutoři nepřistupovali k vymožení stěžovatelových povinností v souladu s exekučním řádem a principy, na nichž je vystavěn, nelze k tomu ve vyvlastňovacím řízení přihlídnout. Vyvlastňovací úřad je oprávněn posuzovat pouze to, zda je splněna hypotéza právní normy obsažené v § 5 odst. 5 zákona o vyvlastnění. Vyvlastňovací úřad nemůže ani iniciovat

pokračování

jakékoliv změny týkající se účinků exekučních příkazů. Účastníkem exekučních řízení je stěžovatel jakožto povinný, jenž je z toho titulu oprávněn uplatnit výše zmíněné procesní prostředky v režimu exekučního řádu, jimiž lze dosáhnout ukončení speciálního inhibitoria. Bylo tedy výlučně na stěžovateli, aby tyto prostředky využil.

[22] Stěžovatel nesprávně interpretuje postup správních orgánů v této věci a jejich závěry tak, že je mu kladeno za vinu, že brání realizaci záměru vyvlastnitel. Takový závěr správní orgány neučinily. Důsledně se zabývaly jen tím, zda jsou splněny podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku rozhodnutím ve vyvlastňovacím řízení, tedy mimo jiné i podmínka, že zahájení vyvlastňovacího řízení nemusel předcházet pokus o zřízení věcného břemene k pozemku smlouvou. Správní orgány vyšly z úplně a správně zjištěného skutkového stavu a dovodily z něj závěry odpovídající § 5 odst. 5 zákona o vyvlastnění. Nehodnotily, kdo daný stav zavinil, neboť to je pro posouzení věci zcela nevýznamné.

[23] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že rozsudek krajského soudu netrpí žádnými vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost, či dokonce nepřezkoumatelnost. Argumenty stěžovatele soud vypořádal zcela dostatečně, reagoval na věcné jádro stěžovatelových námitek, čímž dostal požadavkům, které jsou kladeny na odůvodnění rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[26] Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona).

[27] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2023 č. j. 6 As 155/2023-18 byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Petr Bulušek, advokát. Odměnu ustanoveného advokáta i náhradu hotových výdajů platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení učinil jeden úkon právní služby, a sice převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tento úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu) a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se výše odměny a náhrady hotových výdajů zvyšuje o 714 Kč. Ustanovenému zástupci tak náleží celkem

4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu